

det, som i første Linie skulde være hævet over Partipolitik, den udenrigske Politik, drages ned i den. Saa vil der heller intet som helst Resultat komme ud af Forsøget, og saa vil man — det er jeg overbevist om — blive nødt til at forsøge sig frem med andre Institutioner. Man kan muligvis lade Sagen ligge en kort Tid. Der kan komme en Reaktion, som siger: Hele denne Historie gaar ikke, lad os hellere lade det ligge. Men Kravet vil komme op igen, fordi parlamentarisk regerede Folk ikke kan se de Rædsler, som — om de nu har været til at undgaa eller ikke — er gaaet over Verden, som det endelige Udslag af diplomatiske Forhandlinger uden at kræve Indflydelse paa Udenrigspolitikken gennem deres Tillidsmænd i Parlamenterne.

Hvis de ærede Medlemmer, der kommer ind i Udvalget, ser paa Sagen paa samme Maade som jeg, tror jeg, vi kommer over dette Spørgsmaal om Tallet, som de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og de Radikale lægger saa megen Vægt paa; og det øvrige tror jeg ikke er saa vanskeligt at komme ud over.

Hvad Straffebestemmelserne angaar, kunde jeg tænke mig en anden Deling. Hvad angaar alt det, som Medlemmerne af Udvalget har Lov til, om end fortroligt, at meddele Rigsdagsmedlemmerne, tror jeg ikke, det kan nytte at sætte nogen Straf for Indskreption paa dette Punkt. Jeg tror ikke, man skal sætte Straf, naar Straffen dog alligevel ikke vil blive effektueret. Det er ikke sagt til Ære for Rigsdagen, men stor Diskretion er her ikke. En anden Ting er det selvfølgelig med Brud paa Diskretionspligten i Tilfælde, hvor der virkelig er Landsfare til Stede. Paa dette Punkt mener det ærede Medlem Hr. P. Munch, at der er tilstrækkelig Beskyttelse i den almindelige Straffelovgivning.

Saa er der Bestemmelsen om, at Ministeren skal tage Initiativet med Hensyn til, hvad der skal forelægges. Hvis der kommer et virkeligt Samarbejde i Gang mellem Ministeren og Udvalget, kan jeg neppe tænke mig, at Ministeren vil undlade at bringe en Sag for Udvalget, som Medlemmer af dette ønsker frem. Men, som ofte sagt under Diskussionen, alle andre Rettigheder, Interpellationer, lukkede Møder o. s. v., bliver jo tilbage, saaledes at man allerede af den Grund vanskeligt kan tænke sig, at Ministeren vil vægre sig ved at forelægge Udvalget Sager, som det ønsker at se. Han vil, hvis han nægter det, være sikker paa at blive tvunget til at lægge dem frem for et større Forum, hvad der

kun kunde være ham saa meget ubehageligere.

Altsaa, under Synspunkt af et Forsøg er jeg glad ved dette Lovforslags Fremkomst. Jeg skulde ikke have noget imod, at der var optaget en Revisionsbestemmelse; men om den er der eller ikke, har ikke meget at sige, thi hvis den Vej, man nu slaar ind paa, viser sig ganske ufarbar, vil man selvfølgelig gaa væk fra den og søge at finde en anden. Ad en eller anden Vej vil det i alt Fald blive nødvendigt at faa Rigsdagens Medvirkning ogsaa i de udenrigske Anliggender.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Brorsen har begæret Ordet for tredje Gang under denne Behandling. Det ærede Medlem kan ikke faa Ordet uden Tingets Samtykke. Men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Brorsen: Jeg havde ikke tænkt mig, at Forhandlingerne skulde tage saa lang Tid, som Tilfældet har været. Naar man bliver udfordret, maa man imidlertid have Lov til at svare, og jeg synes, at det ærede Medlem Hr. P. Munch har udfordret ved sine Udtalelser, der var i høj Grad af storpolitisk Karakter.

Da det ærede Medlem Hr. P. Munch nærmere skulde motivere sit Udtryk om de kaotiske og forvirrede Forhold under det nuværende Styre, henviste han bl. a. til Forhandlingerne med Bolschevikkerne om en Handelstraktat. Det forekommer mig, at det var et meget uheldigt Eksempel, det ærede Medlem Hr. P. Munch brugte i denne Forbindelse. For det første var det nu vor Opfattelse, at den Overenskomst, som vi eventuelt kunde faa, var ganske betydningsløs; og tror dernæst det ærede Medlem, efter hvad der er sket i de sidste Dage nede i Genua, at det havde været særlig heldigt, om vi var kommet spadserende Arm i Arm med Sovjetmændene til Konference i Genua? Jeg synes ogsaa, det ærede Medlem var noget uheldig med Hensyn til det, han nævnte angaaende Norge, i alt Fald burde det ærede Medlem have oplyst, at i Norge har man netop Bødebestemmelser — ellers skulde jeg da huske meget fejl — for det Stortingsudvalg, der har med de udenrigske Forhold at gøre.

For øvrigt var, som sagt, det ærede Medlem Hr. P. Munchs Foredrag af storpolitisk Natur. Det ærede Medlem udtalte, hvad han har gjort saa tidt, at det er blevet ham en Vane — en daarlig Vane, kan jeg sige —, at vi har svigtet vort Program; og jo